

ΑΠΟ ΤΗΝ Ζ

Σημειώματα

Παρ' όλες τις ενδόμυχες παρηγορίες μας, φαίνεται ότι το έλαφρό κρμα ψύχους είναι μάλλον... φθινοπωρινό. Αυτό τουλάχιστον αποδεικνύει η διάρκειά του. Πρόωρο φθινόπωρο, λοιπόν; Πάει το καλοκαίρι; Τόσο σύντομη ήταν η φέτος η εποχή της ζέστης και της ζωής; Θα το δείξουν οι λίγες μέρες, που ανήκουν ακόμη, δικαιοματικώς, στο έκπνεον θέρος.

Πάει και ο θάλασμος Ξύδη, που ειργάσθη αρκετά ικανοποιητικώς, βέβαια. Ο απολογισμός του σχετικώς μακροῦ περάσματος του απ' εδώ είναι, ασφαλώς, ευχάριστος. Αλλ' εκείνο, που ιδιαιτέρως μās αφήκε καλές εντυπώσεις, είναι η εμφάνισις της μικρής Κίτης. Άλμα, που η δροσιά και το μελετημένο παίξιμό της την καθιστούν αξία κάθε προσοχής. Η νεκρά αυτή ήθοποιός έχει, χωρίς αμφιβολίαν, μέλλον.

Με τις πρώτες δροσιές, μερικοί παραθεριστάι διέκοψαν απότομως την θερινήν των ανάπαυσιν και κατέβηκαν πάλι στις πόλεις, αν και υπελογίζαν, αρκετοί απ' αυτούς, να παραμείνουν έως τον Σεπτέμβριον. Αλλά δεν είχαν και άδικον να φύγουν. Τις τελευταίες μέρες, ιδίως τὰ θράσκα, οι ψύχρες στην Θάσσο ήσαν δυσάρεστως αισθητές.

Διαβάζομε σὲ κάποια συνάδελφον τὴν ἀμνητιὸν εἰς πρωτοτυπίαν καὶ ἀπρόοπτον εἰς... σκότος φράσιν: «...Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν ὁ ἐκάστοτε συναλλασσόμενος νὰ ἐκτραπῇ εἰς... ἐντροπὴν καὶ νὰ... σελαχίσῃ τὸ ὑποκτον ἄστρον τοῦ ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν συνεργατῶν τοῦ;» Καὶ ἡμεῖς ἐρωτῶμεν, μὲ τὴν σειράν μας: Πῶς ἦτο δυνατόν ὁ γράψας τὰς γραμμὰς αὐτὰς νὰ γνωρίζῃ καλῶς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ νὰ γίνεταί ἀνεκτὸς ἀπὸ τοὺς περὶ αὐτόν; Ἐκτὸς ἂν ὁ ἄνθρωπος ἂν ἐπιγινώσκει ἔπραττε σχολιοδοσίαις ἀλόγους. Ὅποτε δὲν φταίει αὐτός...

Τὰ σταφύλια κατέστησαν τὸ ἐπικρατέστερον φρούτον τῆς ἐποχῆς καὶ τείνουν γοργῶς νὰ ἐξοβλήσων τὰ πεπόνια καὶ τὰ καρπούζια. Φίλος καθ' ὅλα ἀγαπητὸς μάλιστα, ἀποφασίσας νὰ ἐπαρμόσῃ αὐστηράν καὶ συστηματικὴν σταφυλοθεραπείαν, δὲν διστάζει νὰ φάγῃ δύο καὶ τρεῖς ὀκάδες σταφύλια τὴν ἡμέραν! Τὸ εὐεργετικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ρητικαλεῦθου αὐτῆς πράξεως δὲν ἐφάνη ἀκόμη. Πάντως, ὑποσχόμεθα νὰ κρατήσωμεν ἐνήμερους τοὺς ἀναγνώστας, γὰρ νὰ μιμηθῶν ἢ οὐκ τὸ καλὸ ἢ, ἀμφιόλου ἀξίας παράδειγμα...

Ἐρχισαν αἱ προετοιμασίαι γὰρ τὴν ἐγγίζουσαν ὀκτεζὸν τοῦ κρύου καὶ τῆς ὑπὸ σιέγγην ζωῆς. Ἐφέτος τοῦ χειμῶνος ἡ Καβάλλα φιλοδοξοῦ νὰ ἀποδείξῃ κατὰ παραδοκίαν ἀπὸ τῶν ἄλλων χρονιῶν. Ἡ κινήματα τῶν ὁρίων, οἱ λέσχεις, καὶ κεντρικὸν ἐπικέντρον, κινεῖται δὲ τὸν ὁρισμὸν λέγεται εἰς τὰς ἀποστάσεις καὶ ἄλλα. Ὡς ἂν συντάσσεται μὲ ἑλὰ αὐτά, καὶ τὴν ἐλκτικὴν ἰσχύον των ἐξωκατακτῶν ἐργων, πού θὰ ἐμφανίσουν τὴν πάλιν ὑπὸ νέαν ὄψιν, μπορεῖτε νὰ πῆτε, ὅτι δὲν εἴμεθα καὶ ἀσχημα...

Εἰς τὰ Λιμενάρια προχθές ἐδόθη παλαιστικὸς ἀγὼν μετὰ τοῦ πανελληνίου φήμης ἐπαγγελματίου παλαιστοῦ Φυλακτοῦ Τσιμπιδῆ τοῦ ἐπονομαζομένου «ὁ ἀτρόμητος λασιχένιος ἄνθρωπος» καὶ τοῦ συμπολίτου φωτογράφου καὶ μέλλοντος κινηματογραφικοῦ ἀστέρος Μάρκου.

Ὁ ἀγὼν εἶχε ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον συγκινηρώσεως εἰς τὸ κεντρικὸν ἐστιατήριον τοῦ κ. Γάκη Δημάδου, πρὸ τοῦ ὁποῦ ἐγένετο ἡ πάλη, ὅλους τοὺς παρευριστάς τῶν Λιμεναρίων οἱ ὅποιοι παρηκολούθησαν τὰς φάσεις τοῦ ἀγῶνος μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐν λόγω πάλης ἦτο ὅτι οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐξέληθον ὑπεπαλοὶ, καταχειροκροτηθέντες ὑπὸ τοῦ παρακολούθησαντος ἀγῶνα καὶ τοῦ...

Ο ΦΑΚΟΣ

Ὁ κοσμάκης ἀγωνιᾷ μετὰ τὴν ἐκδοσὶ τῆς διεθνούς πολιτικῆς. Καὶ ὅσοι θυμοῦνται τὴν παράμωμὸν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου εὐρίσκουν πολλὰ σημεῖα ὁμοιότητος μετὰ τοῦ τότε καὶ τοῦ τώρα. Ἡ ἴδια ψυχικὴ πίεσις, τὸ ἴδιο ἀνακάτωμα τῶν διπλωματικῶν συμφορῶν, ἡ αὐτὴ πείσμων ἀδικαλιὰ ἐκ μέρους τῶν προετοιμαζομένων ἀντιπάλων, καὶ γὰρ τὴν εἰρωνείαν, ἡ ἴδια ἐργόφιλος διάθεσις. Ἐν τούτοις τότε δὲν ὑπῆρχε κατὰ βασικόν: ἡ πείρα μιᾶς μεγάλης καὶ ἀνεπαισθητοῦ καταστροφῆς, ποὺ ἀπεκτιμήθη μετὰ τὸ 1918.

Καὶ στὴν πείρα αὐτὴ στηρίζουσι τὴν ἐλπίδα τους τώρα, ὅλοι οἱ λαοὶ καὶ ἑλὰ τὰ ἔθνη. Εἴτε μιὰ πείρα αἵματος καὶ θανάτου, ἀκριβῶς ὅτι πρωτίστως ἀπαίτεται γὰρ νὰ παραδεχθῶμε, ὅτι καὶ οἱ πρὸ ἐπιτακτικῆς φιλοδοξίας μās πρέπει νὰ μετριάσθωμεν, ἢ νὰ ἐκλείψωμε. Ἡ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ δὲν καθίστατο σεδαστὴ ἐπέρας. Σήμερον, ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ πρόοδος ἀπαιτοῦν τὴν εἰρήνην καὶ τὴν συνεργασίαν καὶ ἐπιεικίαν.

Μας ἔρχεται, λοιπόν, ὁ Ἀττικ. Καὶ ἦτο καιρὸς. Μῆσθ στὴν γενικὴν κατῆφει καὶ θλίψι, ὁ μινυδικὸς μās βασιλεὺς τοῦ γέλοιου καὶ τοῦ κεφιῦ εἶναι ἀπαραίτητος. Εἴμεθα δὲ βέβαιοι, ὅτι ὁ ἀμνηστὸς μας Ἀττικ καὶ τὸν προπολεμικὸν αὐτὸν πυρετὸν θὰ περιπαίξῃ καὶ θὰ σαρκάξῃ εἰς βάρος μας ἐπεὶ δὴ καταντήσαμε περὶ εἰς ἀπὸ ἀκρατον πολεμικοφίαν. Αλλ' ἐκτὸς αὐτοῦ, ὁ Ἀττικ ἔχει ἐφέτος σὲ πρόγραμμά του πολλὰς νέας ἐκπλήξεις καὶ ἄλλες τόσες πρωτοτυπίας.

Ἡ ζέστη ἄρχισεν νὰ ὑποχωρῇ σταθερῶς. Τὸ βράδυ, ἰδίως, ἡ ψύχρα εἶναι πολὺ εὐαρεστη, πρᾶγμα ποὺ ἐπιβάλλει τὸ κάπως βαρύτερον ντύσιμο. Ἔτσι, καὶ οἱ ἐξοχῆς ἐργημάτων, σιγά-σιγά, ἀπὸ παραθεριστάς. Ὁ Λιμένας καὶ τὰ Λιμενάρια ἐνεκρῶθησαν, σχεδὸν, ἀπὸ ξένους καὶ ἀπεκτινῶν τὴν φθινοπωριαντικὴν θλιμμένην ὄψιν. Ἐν τούτοις, μερικοὶ μελαγχολικοὶ παραθερισταὶ ὑπάρχουν, ἀκόμη, ἐκεῖ. Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς παραμένουν γὰρ νὰ παρακολούθωσιν τὸ ἐξόψισμα τῆς ἐποχῆς, ἄλλοι γὰρ νὰ συντανέψωμε μερικές ἀφῆρες ἀναμνήσεις, καὶ καί ποιοι... γὰρ τὸν ταπεινὸ φόβον...

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Αὐγουστος. | λην κατὰ τῆς Φινλανδίας καί